

Poticnire...

Mahok Valeria

Mi-am scos gândurile la aerisit,
Când muza poetică s-a poticnit,
Precum calul priponit
Și a sărăcit în cugetări de noapte,
Când brațele iubirii mi-au fost amputate.

O iubire, rucsac greu,
Cărat în spate zi și noapte,
Cu capricii nedorite sau prea adorate,
Mă înalți la cer în zile senine,
Ca trilul ciocârliei peste dealuri înalte,
Dar mă d-ai și de pământ,
Ca trăznetul în plină noapte,
Atunci când mă simt bine,
Precum peștele viu în cristaline ape.

Iubire, cine să-ți înțeleagă caracterul sucit,
Ce gânduri ai cu mine? Încă n-am pierit...
Am nevoie de tine, ca de aer, de cer și pământ,
Toamna vieții îmi zâmbește la orizont
Și eu mai am atâtea lucruri de împlinit,
Dar n-am imunitate, fără tine iubire.
Dă-mi, valorile tale la timp!
Căci în lipsa ta, orfană sunt de toți și de toate,
Nu vreau ger sufletesc...
Ascuns în cununi fals înflorate,
Nici muze poticnite de timp;
Iubire, te vreau în tot și în toate,
Ca să pot trăi frumos pe pământ.